

Byl „král požádaný“ žádoucí? Zikmund Korybutovič a otázka českého krále 20. let 15. století

Was “King Requested” asked for? Sigismund Korybut and the Question of Bohemian King in the Early Hussite Revolution

Václav Paděra

Anotace:

Esej si klade za cíl prozkoumat českou státnost za husitské revoluce na příkladu Zikmunda Korybutoviče. S pomocí sekundární literatury a pramenů popisuje Korybutovičovo působení v Praze a jeho interakci s husitským prostředím. Dále se pokouší tyto interakce hodnotit z pohledu vztahu husitského hnutí ke královské moci.

Klíčová slova / Keywords:

husitství, český středověk, Zikmund Korybutovič, mezstavovské vztahy
Hussitism, Czech Middle Ages, Sigismund Korybutovich, domestic relations

Stavovské rozdělení společnosti bylo nezbytné i za husitské revoluce.¹ Tato parafráze shrnuje argumentaci Jana Slavíka v jeho *Husitské revoluci* (1934) pro demokratičnost tábořského husitského hnutí proti Josefu Pekaři, který ve svém díle *Žižka a jeho doba* (1928)² upírá táborství demokratický význam. Samotná kniha je pokračováním sporu mezi Janem Slavíkem a Josefem Pekařem z roku 1928, který se odehrál v deníku *Národní osvobození*.³ Podtónem celého konfliktu, posíleného ještě kontroverzním článkem Václava Chaloupeckého *Nový názor na husitskou revoluci* (1927),⁴ je spor o postoji českého národa k husitské revoluci a jejímu odkazu. V tomto sporu několikrát zmiňované Masarykovo „*Tábor, toť náš program*“, byť Pekařem hlasitě kritizováno, je názornou ukázkou toho, že husitství a jeho obraz sehrálo velkou roli v utváření československé státnosti. Jak ovšem vypadala státnost v samotné husitské době a jak koexistovala s revolucí?

V předkládané esejí se pokusím pohlédnout na tento komplexní problém perspektivou jednoho, původem externího, aktéra českých dějin 20. let 15. století – litevského prince Zikmunda Korybutoviče. I přesto, že jeho působení v Čechách

1 Jan SLAVÍK, *Husitská revoluce, Studie historicko-sociologická*, Praha 1934, s. 114.

2 Je důležité zmínit, že spor se odehrál ještě před dokončením Pekařovy tetralogie. Závěrečný díl vyšel v roce 1933. Slavíkova *Husitská revoluce* již ale reagovala na celé Pekařovo dílo.

3 Spor popsán v diplomové práci Dagmar BURÁŇOVÁ, *Publicistika historiků Jana Slavík, Josefa Pekaře a Kamila Krofity*, Masarykova Univerzita v Brně, 2010, s. 48–64.

4 Václav CHALOUPECKÝ, *Nový názor na husitskou revoluci*, Časopis Učené společnosti Šafaříkovy 1, Bratislava 1927, str. 291–229.

bylo skoro vyhradně spojeno s umírněným křídlem pražských husitů, myslím si, že reflexe sporu Slavíka a Pekaře o revolučnosti může napomoci v přemýšlení o roli litevského prince ve formování státnosti Čech ve 20. letech 15. století.

Zikmund přijel do Prahy v květnu roku 1422 po skoro ročním diplomatickém dialogu mezi pražskými husity a polsko-litevskými panovníky ohledně jejich kandidatury na uvolněný český trůn.⁵ Na Čáslavském sněmu, o rok dříve, byl v nepřítomnosti sesazen římský a uherský král Zikmund Lucemburský. I přesto, že se Zikmund nechal v Praze roku 1420 bleskově korunovat, učinil tak bez souhlasu stavů, což bylo hlavním právním důvodem k jeho sesazení.⁶ Proto byla krátce po Čáslavském sněmu vyslána poselstva do Krakova a Litvy, kde Češi hledali voleného krále. Jejich prosby vyslyšel litevský velkokníže Vitold a vyslal, jako svého zástupce, právě mladého Korybutoviče.⁷

Praha se na počátku roku 1422 srovnávala se silnou bouří diktatury kněze Jana Želivského, popraveného 9. března téhož roku. I přesto, že charismatický vůdce byl po smrti, neznamenalo to, že by umírnění husité drželi město pevně v rukou. Jednotlivé buňky radikálních pražanů, často v kontaktu s tábory, zůstávaly v pozadí pražského prostředí, i když se již nemusely podílet na městské správě. Samotné sestavení konšelů nelze označit za stabilní, což dokládá první zdokumentovaný čin nového správce, totiž jmenování nové rady.⁸ Tento akt by se mohl zdát jako ukázkové gesto podřízenosti městské rady novému správci, a tím i „požádanému“ králi Vitoldovi. Předávání královských pravomocí ovšem nebylo jednoznačné. Velice zájímavé jsou tři výnosy z konce května 1422, které vytváří dojem pomyslné jednoty nejen knížete Zikmunda Korybutoviče a pražských měst, ale i jich samotných.⁹ V nich vystupuje „kněz Sigmund Jeho Milost se vsí obcí, s chudými i bohatými“¹⁰ a nabádá ke spořádanému životu, vynáší právní a morální apely, mimo jiné také ohledně kritiky minulého dění. Pro utváření vztahu konšelů a knížete je ovšem nejdůležitější třetí výnos z 30. května 1422.¹¹ Ten nakazuje zabavení majetku lidu přeběhnuvšího ke straně říšského krále, ovšem manipulovat a předávat jej může pouze městská rada, nikoliv kníže Zikmund. Jde o poměrně výrazné omezení majetkové moci knížete a určuje precedens pro další léta, v nichž městská rada po Zikmundovi

5 Martin NODL, *Král požádaný*, in: Miriam HLAVÁČKOVÁ (ed.), *Od symbolu ke slovu: podoby středověké komunikace*, Bratislava 2016, s. 200.

6 František ŠMAHEL, *Idea národa v husitských Čechách*, Praha 2000, s. 148.

7 Důvody přijetí české žádosti v této práci analyzovat nebudu, ovšem důkladně popsány jsou v Jarosław NIKODEM, *Polska i Litwa wobec husyckich Czech w latach 1420–1433*, *Studium o polityce dynastycznej Władysława Jagiełły i Witolda Kiejstutowicza*, Insytut Historii UAM, Poznań 2004.

8 NODL, 2016, s. 200.

9 Edičně vydáno v *Archiv Český I*, ed. František PALACKÝ, Praha 1840, s. 213–215 (dále jen AČ I); samotné výnosy podrobněji zpracovány v Jerzy GRYGIEL, Bohdan ZILYNSKYJ, *Kníže Zikmund Korybutovič a Praha (1422–1427)*, in: Pražský sborník historický XXIII, Praha 1990, s. 10–11.

10 AČ I, s. 214.

11 AČ I, s. 214–215.

vyžadovala, aby zastával s městskou radou rovnocennou, místy až podřízenou pozici. I přes takovouto formulaci, která naznačuje odpor k absolutnímu podřízení panovníkovi, se v druhém výnosu objevuje formulace: „... *abychom Jeho Milost ve cti měli a jeho se báli v Pánu Bohu a pro buoh, jakož Písmo svědčí, a věrně poslouchali.*“¹² Tato formulace přímo vybízí k interpretaci Zikmunda (anebo alespoň knížete Vitolda v Zikmundově zástupu) jako panovníka Bohem daného. Tento sentiment ovšem jistě nesdíleli všichni husité.

Pražské reformní hnutí se otázkou panovnické moci zabývalo již za doby Jana Husa.¹³ V této době se začíná objevovat myšlenka odmítnutí poslušnosti panovníkovi, pokud je špatný, podobně jako se mají odmítat špatné rady rodičů. Nemůžeme ovšem s jistotou říct, jak moc byla tato myšlenka rozšířena v husitském myšlenkovém středu.¹⁴ Naopak v radikálním křídle ohlasy této myšlenky nalézáme. Kupříkladu Jan Želivský tento argument používá již roku 1412 v reakci na popravu tří mládenců.¹⁵ Želivského názor na polskou kandidaturu na český trůn nemáme písemně doložen, ovšem na základě příbuznosti jeho názorů s táboritou Mikulášem z Husi, který se hlasitě stavěl proti ní, můžeme předpokládat podobný odpor.¹⁶

Jak jsem výše naznačil, na základě výnosů z května 1422 nebyl Korybutovič vnímán jako nejvyšší autorita husitských Čech. I přesto ale můžeme v jeho činech pozorovat určitou ambici vydobýt pro sebe silnější pozici. Příkladem této snahy může být Korybutův pokus dobýt hrad Karlštejn. To trvalo skoro pět měsíců a obráncům se podařilo hrad udržet, ovšem toto velkolepé gesto mělo oslovit vojevůdce Jana Žižku, který Korybuta přijal za zemského správce.¹⁷ Vztah Žižky a litevského knížete byl komplikovaný.¹⁸ Podle Vavřince z Březové byla Žižkova pečeť přivěšena k listu nesenému Hynkem Koldštejnským z Valdštejna do Polska v létě 1420, tudíž by se dalo předpokládat, že tábořský hejtman podporoval polskou kandidaturu, i když samotní táborité v této otázce nebyli jednotní.¹⁹ Na druhou stranu, Žižka s Korybutem nikdy nespolupracoval, dokonce se z jeho odchodu na konci roku 1422 měl radovat.²⁰ Kronikář a pozdější papež Eneáš Piccolomini dokonce vkládá Žižkovi do úst tvrzení, že svobodný lid krále nepotřebuje,²¹ a i přesto, že jde

12 AČ I, s. 214.

13 Božena KOPIČKOVÁ, *Vztah pražských radikálů ke státní moci*, Folia Historica Bohemica 12, Praha 1988, s. 290; dále Pavlína CĚRMANOVÁ, *Čechy na konci věků: Apokalyptické myšlení a vize husitské doby*, Praha 2013, s. 228–233.

14 Jiří KEJŘ, *Stát, církev a společnost v disputacích na pražské univerzitě v době Husové a husitské*, Praha 1964, s. 45, citováno z olomouckého rukopisu C. O. 233 neznámého autora.

15 KOPIČKOVÁ, 1988, s. 291.

16 KOPIČKOVÁ, 1988, s. 292.

17 František ŠMAHEL, *Husitská revoluce 3: Kronika válečných let*, Praha 1993, s. 125.

18 O Žižkovi a jeho vztahu k Litevcům: Petr ČORNEJ, *Jan Žižka: život a doba husitského válečníka*, Praha 2019, s. 465–476.

19 NIKODEM, 2004, s. 211–212.

20 NIKODEM, 2004, s. 283–284.

21 ŠMAHEL, 1993, s. 122.

o pozdější zprávu, nemusí být daleko od pravdy. Drtivá většina táboritů a orebitů skutečně Korybutoviče nepřijímala za správce ani gubernátora, možná také z toho důvodu, že těmito tituly byl často označován sám Žižka.²²

V létě 1422 se Korybut pokouší o druhý Čáslavský sněm a další sblížení husitských stran, ideálně pod jeho mocí. O tomto sněmu se nám dochovalo málo zpráv, ovšem s jistotou můžeme říct, že radikální křídlo husitského hnutí přítomno nebylo.²³ Započatý rozkol byl ještě posílen intervencí Korybuta a pražského svazu v Hradci Králové, kam Korybut dosadil na post hejtmána Diviše Bořka z Miletínka.²⁴ Zásah pražanů v baště radikálního husitství ve východních Čechách, spolu s vojenskými úspěchy tábority Jana Hvězdy (nepřítele blízkého Korybutova druha Haška z Valdštejna), posílil nevoli pražských radikálů i táboritů. Proto se v září 1422 společně pokusili o převrat za Korybutovy nepřítomnosti. Táborské vozy a jejich pražští spojenci zabrali na Starém Městě několik domů a pokusili se odporovat konšelské a knížecí posádce, ale marně. Několik povstalců bylo zatčeno a zbytek byl vykázán mimo město. Samotný Zikmund se vrací v říjnu, spolu s městskou radou zabavuje majetek a vydává zákaz pomlouvání správce země.²⁵ Tato opatření ještě eskalovala situaci. Po vydání tohoto výnosu byla svolána velká obec na Staroměstském rynku, která se zvrtila v šarvátku mezi strážnými a lidem, snažícím se osvobodit zatčené radikály. Samotný Korybutovič vjel se svou kavalerií mezi dav a zatýkání pokračovalo. V tento moment můžeme pozorovat vrchol Zikmundovy autority při jeho prvním pobytu v Praze. Kníže se rozhodl pět z povstalců na místě popravit.²⁶ Velice drastická reakce správce země předznamenala konec jeho působení v Praze. Město opouští jeho dlouholetý podporovatel Vilém Kostka z Postupic, čímž Korybutovič ztratil jednu z nejpevnějších opor ve městě.²⁷ Mezinárodní situace Litevci také nepřála. Na severu Čech se chystala další protihusitská kruciáta a papež Martin V. hrozil Vitoldovi křížovou výpravou do Litvy, pokud nestáhne Korybuta z Čech. Litevský velkokníže papeži vyhověl.²⁸ Korybutovič po krátké snaze deeskalovat situaci na severu Čech opouští Prahu na Vánoce roku 1422.

Jakési „interregnum“ mezi Vánoce 1422 a červnem 1424, kdy se Zikmund do Prahy vrátil, bylo v Čechách vyplněno především konfliktem Žižkova menšího Tábora s pražany. Bitva u Strachova dvora v roce 1423 odstartovala skoro desetileté období bratrovražedných válek.²⁹ Možná i z tohoto důvodu na počátku roku

22 NODL, 2016, s. 203.

23 ŠMAHEL, 1993, s. 125.

24 Věra NEMĚČKOVÁ, *Hradec v době husitské a jagellonské*, in: Radek BLÁHA et. al. (eds.), *Hradec Králové: Historie, Kultura, Lidé*, Praha 2017, s. 111.

25 NODL, 2016, s. 202; výnos vydán v AČ I, s. 216–217.

26 GRYGIEL, ZILYNKSIJ, 1990, s. 14.

27 ŠMAHEL, 1993, s. 128–129.

28 NIKODEM, 2004, s. 298.

29 Petr ČORNEJ, *Velké dějiny země koruny české, svazek V. 1403–1437*, Praha – Litomyšl 2000, s. 328.

1424 přichází do Krakova poselství nesené Matějem z Hnatic, které žádalo návrat Zikmunda Korybuta do Čech.³⁰ Jagello tuto žádost kategoricky odmítl. Stejně tak učinil i kníže Vitold, a stejně jako jeho bratranec prohlásil, že se stane největším protivníkem husitů, pokud Korybut na žádost přistoupí.³¹ Šlo ovšem o planá slova. Poselstvo totiž na Korybutoviče samotného zapůsobilo a na jaře 1429 se s malým doprovodem vydává k Čechám, ovšem krakovská kárná výprava jej nenásleduje.

Motivace návratu Korybuta do Čech je těžko uchopitelná. Jistě velkou roli mohla hrát ambice mladého knížete, kterou jsme mohli pozorovat už v roce 1422, ale byla dostatečná na popření dynastického nařízení? Jarosław Nikodem představuje dvě teorie.³² První se přiklání k pohlcení Zikmunda ambicí a vidinou českého trůnu. Navíc byl Korybut údajně ponížěn po návratu na Litvu – za hlavní ponížení je považováno veřejné zřeknutí se čtyř pražských artikulí.³³ Jestli v ně samotné Zikmund věřil se nedozvíme,³⁴ podstatné ovšem je, že Korybut za své služby příbuznému mohl být vnímán jako heretik. Druhá teorie tvrdí, že se Korybutovič jagellonské vůli nepostavil. Jagellovy výhrůžky mohly být pouze šarádou, díky kterým se neočernil před Zikmundem Lucemburským. Pozice Polska vůči Řádu německých rytířů byla stále na hraně a intervence budoucího císaře byla reálným rizikem. Proto ovšem nedává smysl, aby Vladislav k Zikmundově cestě takto svolil, z čehož vyplývá, že nejpravděpodobnějším důvodem Zikmundovy cesty byla jeho vlastní ambice.

Druhé působení Zikmunda Korybuta je podporováno již pouze umírněnou Prahou. První dokument, který se se Zikmundem po jeho návratu pojí, je předání města Litoměřice od městské rady do rukou knížete.³⁵ Smrt Jana Žižky na podzim roku 1424 vede ke spojení sirotků a táboritů, kteří dále ohrožují pražský svaz, ovšem Korybut nemá dostatečnou pozici na to, aby do dění zasahoval. Krátce po svém příchodu byl exkomunikován papežem Martinem V., tudíž ztrácí hlas na mezinárodním poli, který pražané, pomalu se snažící o jednání s katolíky, potřebují. Proto se Zikmund více angažuje na válečném poli a v průběhu dvou let postupně získává formální pravomoci vůči městu.³⁶ Přiseděl u Vršovického míru v roce 1425, ale formativní pozici jistě neměl, tábořské prameny o něm dokonce mlčí.³⁷ Na slibovanou korunovaci nemohl Zikmund ani pomýšlet, i když v pramenech přebírá titulaturu dříve připisovanou Vitoldovi – král požádaný a zvolený.

30 Zpráva o poselstvu vydána v *Codex epistolaris Vitoldi Magni Ducis Lithuaniae 1376–1430*, ed. Antonín PROCHÁSKA, Krakov 1882, s. 630, 633.

31 NIKODEM, 2004, s. 315.

32 NIKODEM, 2004, s. 314–315.

33 Tamtéž.

34 O Zikmundovu přijímání pod obojí mluví pouze kronikář Jan Długosz, který není nejspolehlivějším pramenem pro popis husitské hereze.

35 GRYGIEL, ZILYNSKIJ, 1990, s. 17.

36 Tamtéž, s. 17–20.

37 NODL, 2016, str. 208–209.

Ovšem 25. července 1426 můžeme pozorovat zajímavé politické gesto. Zikmund Korybutovič zorganizoval de facto druhý pohřeb Václava IV.³⁸ Událo se tomu tak bez insignií, ale průvod měl projít tradiční cestu z Vyšehradu na Pražský hrad. Toto gesto by se dalo vnímat jako symbolické zakončení lucemburské vlády v Čechách a jakási příprava na nastoupení nové Korybutovičovy dynastie, ovšem tato možnost nebyla na pořadu dne.³⁹ Stejně se ovšem Korybut snažil prosadit se více nejen v pražské, ale i mezinárodní politice. Na konci roku 1425 posílá Viléma Kostku z Postupic k Zikmundovi Lucemburskému s výzvou k jednání skrze prostředníka Oldřicha z Rožmberka.⁴⁰ Marně. Lucemburk vyčkával a papežská kurie stále propagovala ostrý boj s heretiky. Proto se Zikmund rozhodl obrátit na svého bývalého opatrovatele – Vitolda.

Jarosław Nikodem ovšem představuje list, který 26. března 1426 zaslal Korybut knížeti Vitoldovi.⁴¹ V něm Korybut velkoknížete prosí (po postesknutí, že mu velkokníže neodpovídá na dopisy), aby se přimluvil u krále polského, jehož Korybut žádá, aby se ujal role prostředníka mezi husity a papežským stolcem. V jazyku a formulacích se Korybutovič snaží co nejupřímněji dát najevo, že stojí o smíření a navrácení Čechů do svaté církve, a jediným, kdo této snaze stojí v cestě, je král Zikmund Lucemburský. Vitold ovšem znova neodpověděl. Proto se Korybut obrátil na svého strýce Vladislava Jagellonského, který projevil k jednání ochotu.⁴² V říjnu téhož roku se Martin V. v listu ke králi Vladislavovi vyjádřil k možnosti disputace pozitivně.⁴³

Korybutovič se rozhodl Prahu na tuto možnost připravit. Začal více podporovat Jana z Příbrami, který díky jeho ochraně otevřeně napadl Viklefův výklad Poslední večeře a pojetí transsubstanciace, což vedlo k disputaci mezi ním a Petrem Paynem. Zikmund navázal kontakty s katolickou šlechtou i samotnou římskou církví. Eskalaci ovšem přivedl akt, který v roce 1422 započal Korybutovo politické působení v Čechách – jmenování nové městské rady.⁴⁴ Tento akt potvrdil tušení zbytku pražanů o Korybutových úmyslech. Dne 16. dubna nakázal dvěma kališníkům, Svojšemu ze Zahrádky a Janu Rozvodovi ze Strakor, aby rozeslali glejty katolickým šlechticům ke sněmu, svolanému na 3. května.⁴⁵ Místo cesty mimo Prahu se ovšem vydali za Janem Rokycanou a jeho druhy, aby je informovali o Korybutových

38 Blíže k této tématice František ŠMAHEL, *Blasfemie rituálu? Tři pobřby krále Václava IV.*, in: Ladislav SOUKAL (ed.), Pocta prof. JUDr. Karlu Malému, DrSc. k 65. narozeninám, Praha 1995, s. 133–143.

39 NIKODEM, 2004, s. 338.

40 NIKODEM, 2004, s. 331.

41 NIKODEM, 2004, s. 332–335; list edičně vydán v *Codex epistolaris Vitoldi Magni Ducis Lithuaniae 1376–1430*, ed. Antonín PROCHASKA, Krakov 1882, s. 717.

42 ŠMAHEL, 1993, s. 187.

43 NIKODEM, 2004, s. 333.

44 GRYGIEL, ZILYNKSIJ, 1990, s. 22–23.

45 ŠMAHEL, 1993, s. 188.

záměrech. Na druhý den se ve městě rozezněly zvony, načež lid pod vedením Rokycany a Martina Lupače zajal Zikmunda v jeho markrabském domě na Starém Městě. Tato revolta, která zahrnovala také vyhnání mistrů z okruhu kolem Jana z Příbrami, byla jedinou husitskou revoltou, u které snad nebyla prolívána krev. Korybut byl posléze převezen na hrad Valdštejn, kde byl držen do podzimu následujícího roku.⁴⁶ Po propuštění se Zikmund Korybutovič pohyboval do roku 1434 dále v prostoru Čech jako pouhý kondotier husitské strany. Zemřel rok po svém návratu, roku 1435 v bitvě polsko-litevského konfliktu.

Jak tedy Zikmund Korybutovič utvářel českou státnost? Jak jsem avizoval, jeho role v husitské politice byla silně ovlivňována pražskými městy, která se vždy vnímala jako jemu rovná. I přesto lze u mladého Litevce pozorovat určitý politický um a především ambice, které se ale vždy projevovaly v tandemu s městskou radou.⁴⁷ Až na jeho poslední činnost, tedy snahu vrátit husity pod křídlo Říma, lze výnosy jen těžko označovat za čistě osobní činnost knížete. Formality, jako titulatura nebo majetky, vnímám spíš jako gesta městské rady udržující v Zikmundovi vidinu reálné politické moci. Byla ovšem tato vidina, třeba i krále Korybuta, reálná?

Husitská revoluce stála na stavovské struktuře, jak píše Jan Slavík, a to především na šlechtickém stavu. Dějiny husitské revoluce se z velké části utvářely na bojištích a leženích kolem hradů, jak je například dobře vidět na situaci v roce 1422 a stoupajícím Janu Hvězdovi. Korybutovič jistě schopným válečníkem byl, ovšem v českém prostoru byl jedním z mnoha. Proto se snažil svoji pozici posílit obléháním Karlštejna a zasáhl v Hradci Králové, ale v této době nevystupoval sám za sebe. I přesto, že druhý Korybutův pobyt byl delší, a dal se považovat za méně dynamický, projevil litevský kníže větší proaktivitu ve směru k posílení vlastního „majestátu“. Dle mého názoru byl velmi důležitým momentem symbolický pohřeb Václava IV. v roce 1426, který mohl být velkým gestem a úkazem Korybutových ambicí. Lhostejnost zbytku pražských politických aktérů jasně vypovídá o celkovém pohledu husitů na Korybutovy snahy. Husité v něm viděli pouze reprezentační figurku, se kterou jistě nepočítali jako s budoucím králem. Politické elity husitského hnutí nezpochybňovaly nárok Zikmunda Lucemburského na český trůn, a někteří si i uvědomovali, že jediným panovníkem, který může Čechy reprezentovat na mezinárodním poli, je právě on.⁴⁸ Byl tedy Korybutovič naivní, když přijal pozvání české reprezentace v roce 1424? Možná. Jistě se ovšem stal pouze nástrojem tlaku na Zikmunda Lucemburského, uherského a římského krále, aby přistoupil ke kompromisním řešením.

46 NIKODEM, 2004, s. 337.

47 ČORNEJ, 2019, s. 467.

48 NIKODEM, 2004, s. 300.

Resumé:

The Hussite Revolution is usually associated with royal power only in the context of its struggle against Sigismund of Luxembourg. Even so, the relationship of the Czech reform movement to royal power cannot be described as purely negative, and the figure of Sigismund Korybutovich is a case in this regard. The young Lithuanian became the subject of speculation about a new royal dynasty in the 1420s after the deposition of Sigismund of Luxembourg. This aspiration, however, was never fulfilled on the Hussite side, and I conclude that it never was. Korybutovich however, especially during his second stay between 1424 and 1427, had royal ambitions. The best examples are: the ritual burial of the remains of Wenceslas IV and Korybutovich's letter to the Pope. Through these acts he tried to take a privileged leadership position in the Prague Hussite movement. The reaction of Prague, however, only confirms the assumptions that the whole Lithuanian candidacy was merely a political move in a waiting game between the Hussites and Sigismund of Luxembourg.

Bc. Václav Paděra

Student 1. roč. navazujícího magisterského studia na ÚČD FF UK se specializací na starší dějiny. Zabývá se především pozdně středověkými dějinami Čech a Polska.